

Домашнє завдання

1 клас (14.12.2024)

Мовлення:

1. Вміти переказувати казку «Різдво ялиночки».
2. Знати, коли святкуємо Святий вечір та Різдво Христове та традиції пов'язані з цими святами.

Читання:

1. Літера Ее (читати склади та утворені слова). Буквар ст.62-63.

Письмо:

1. Зелений зошит (ст. 15 з обидвох сторін) - написати друковану букву Ее, проговорити слова, які зображені поруч: *ескімос, екран, електрика*.
2. Червоний зошит: написати позначені літери та слова, списати вірш:
«Зима -художниця» ст. 88 – Буквар.

Різдво ялиночки

Мацко Ірина

«У лісі, лісі темному...» – наспівував Дмитрик, біжучи зимовою стежкою у лісок, що простягався неподалік його хатини. У тому лісі вовк не ходив, та й лісок був невеликим. Але саме тут Дмитрику було найзатишніше.

А ще з минулої весни у хлопчика з'явилася подруга у ліску – маленька ялиночка, яку він посадив своїми руками і дуже її любив та доглядав. От і зараз він біг саме до неї – подивитися як вона зимує, привітатися, погомоніти. Ялиночка ж була чарівною.

Так-так, а ти хіба не знав? Якщо посадити деревце своїми руками і доглядати його, як рідне, воно обов'язково стане чарівним: і розмовляти буде, і від біди та негоди захистить, і заспокоїть та порадить. Спробуй...

Отож, підбіг Дмитрик до ялиночки і бачить тремтить бідолашна, аж хвоїнки дрижать.

– Ялиночко, рідна, ти чого? Невже холодно тобі? Давай я тебе у свою курточку закутаю! Вона тепла, пухова, будеш, як у перині, – почав уже знімати з себе курточку хлопчик, щоб накрити та зігріти від холоду маленьке деревце.

– Ой, Дмитрику, не холодно мені. Стільки снігу намело – стовбур та гілочки гріє, немов пухом закутана, а ще синички та горобчики часто сідають на мене – зігрівають своїм теплом. Причина в іншому...

– Та чого ж?

– От у всіх скоро Різдво, правда?

– Правда! Та це ж свято велике, хороше, веселе! Ти ще просто ніколи не стрічала його, тому боїшся? Ой, яка ж ти чудна! – засміявся хлопчик.

– Ні, Дмитрику, ти хороший хлопчик, але розповіли мені мої сусідки – старі сосни, що саме таких маленьких, як я ялиночок, перед Різдвом люди зрубують для того, щоб прикрасити своє житло. А потім і зовсім викидають на смітник, коли хвоїнки-голочки опадуть. Усім свято, а нам смерть! А ми ж також святкувати хочемо, радіти, весни дочекатися і жити, – заплакала гірко ялиночка, закриваючи стовбурець пухнастими лапами-гілками.

– Зачекай, ялиночко, не плач так жалібно, бо і я зараз заплачу, – промовив Дмитрик, не показуючи свого жалю. – Я щось придумаю! Я миттю! – і побіг так швидко, що тільки сніг за ним закурився.

Минув день. Стояла ялиночка сумно і вже навіть не плакала – чекала Різдва та прислухалася чи не йдуть по неї люди, щоб зрубати та у хату віднести. Спочатку сподівалася на допомогу Дмитрика, але потім вже і його не чекала. Глянула – а навкруги така краса! Місяць освітив все навколо, вітерець затих, втомився, сніжок на гіллі, ніби

срібло, лежить та ще й зірка на небі зійшла – велика та яскрава. Та раптом чує кроки: «Все, оце вже по мене йдуть!» – подумала.

З-за найближчого дуба з'явилась голова в хутряній шапці. За нею ще одна. Троє чоловіків вийшли на галявину і підійшли до ялиночки.

– Гарненька, правда? – прогугнявив найвищий.

– Гарна-гарна. Швидше рубаємо і гайда звідси поки нас не впіймали! – зашипів на нього інший.

«Оце вже справді мені смерть!» – подумала ялиночка.

Здоровань витягнув сокиру, підійшов.

«Ой!... » – закрила лапами-гіллям очі красуня відчувши вже стальне лезо на своєму стовбурі.

Та раптом чоловік відскочив як ужалений від деревця, аж пилку впустив.

– Що це?! – закричав. – Хто посмів мене засліпити? – накинувся на своїх товаришів.

– Ой! – закричав другий. – А ти чого шишками в очі шпурляєш? – От я тобі!

– Та що це таке? – третій гукнув. – Дерево ніби на місці, а гілля за одяг саме зачіпає. – Чи це ти мене тягнеш? Ану я тобі! – обернувся до здорованя який стояв біля ялиночки немов осліплений.

Всі троє почали лаятися та шарпатись один з іншим. Аж тут знову почулися кроки, галас.

На галявину вибігло кілька людей, попереду їх Дмитрик. Злодії позадкували за дерева і зникли, ніби їх не було.

А з-за дерев вийшов олень, білочка прискакала, зайченята маленькі та вся лісова звірина. Ялиночка зраділа.

– Дмитрику, це ти? Ой, як же мені страшно було! Зрубати мене хотіли але звірята і зоря з неба не дозволили цього зробити! – затремтіла.

– Це правда, звірята?

– Так, ми не дали зрубати ялиночки, – виступив вперед олень. – Я зачіпав злодіїв за одягу, білочка шишками шпурляла, а Зоря Різдвяна так засліпила найбільшого, що він ще довго нічого не бачитиме.

– От нахаби! Я ніби відчував, що з тобою лихо може трапитися – так сюди мчав! Не бійся! Різдво на землю прийшло і нічого злого більше не буде. А зірка, що на небі запалала – це Різдвяна Зоря! А це мої друзі, ми прийшли до тебе Різдво зустрічати. Разом посвятуємо.

– Справді? Ой, як цікаво! Дякую тобі, Дмитрику! А що це у вас? – показала на велику коробку, що несли друзі.

– А це святкові шати для тебе. Дозволиш тебе у них одягнути? Будеш красунею!

– Звичайно, одягайте! – зраділа. – А як же ваше свято? Хіба ви ялиночку не хочете в себе вдома ставити? Зрубувати не будете?

– Вдома ми не справжню ялинку поставили, вона і стоїть довше, і голочки не обсипає, і живих дерев рубати не потрібно. А святкувати прийшли до тебе. Хіба Різдво приходить до тих, хто ошатнішу, живу ялинку поставить, чи наїдків більше наготує, чи себе прикрасить? Різдво у душу кожного має прийти, а посвяткувати й тут можна. Головне, що воно для усіх, і для тебе, Ялиночко!

«Нова радість стала, яка не бувала...»- закружляли навколо деревця.

– Тепер і у мене справжнє Різдво, з друзями та колядками. – раділа Ялиночка.

А тут і вся лісова звірина позбігалась, пташки позліталися. Усі з гостинцями, подарунками.

Це було найкраще Різдво для друзів і для маленької Ялиночки.